

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XLI.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

hæc eadem opinio esse cum superiore, quæ idè peccatum nullum, ne habituale quidem, in damnatis agnoscit, quia damnati non habent legem, quâ deficiente, odium & blasphemia Dei non nisi materialiter peccata erunt, ut coitus bruti parentis cum filia incestus est; nisi Parkerus damnatos, qui in patiendi non agendi loco sunt, omni actione adeo spoliaret, *ut ne cogitationem quidem ullam, hæc ejus verba sunt, concipere possint, quæ ad peccatum vergat.*

XXXIX. Quintò denique, alii peccaturos esse damnatos asseverant. Quamquam autem nonnulli opinentur, peculiariter inquirendum esse, an damnati non tantum peccent, sed in peccato quoque eoque progrediantur, ut, quod peccatorum quoddam quasi fastigium est, DEUM blasphement, ex progressu tamen disputationis nostræ apparebit, iisdem argumentis utrumque doceri, iisdemque utrumque oppugnari. Supponit autem hæc sententia, actus in damnatis vitiosos formaliter tales esse, id est, veri proprieque dicti peccati rationem habere, quod & voluntati DEI eo, in quo sunt, statum, adversum sit & iram offensamque in se DEI excitet; breviter, non alterius naturæ ab eo, quod hodie peccatum appellatur & pro tali habetur.

XL. Existimo jam, clarissimum esse, quid hic propriè quærat & quæ sint responsionum divortia? Cum verò sententiæ principales duæ sint, una ajens, altera negans, damnatos peccare, cæteræ verò ut harum quædam particulæ quasi merito reputentur, idè nunc utriusque sententiæ argumenta, veluti conflictum hostilis exercitus, in aciem producemus, ut, cui victoria adscribenda sit, sine affectu judicanti constare possit.

XLI. Pro affirmante igitur sententiâ plures militant rationes, interque eas primum haud immeritò locum occupat Sacra Scriptura, eaque veteris & novi Testamenti. Ex veteri adducitur Psalm. LXXIV. 23. quem Vulgatus Interpres ita reddidit: *Ne obliviscaris voces inimicorum tuorum: superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Quamquam enim damnatorum hic nomen non exprimitur, includitur tamen inimici voce. Nam si inimici Dei quilibet Deum superbè oderunt, multò maximè damnati eundem odio habebunt, qui sunt in summo inimicitæ Divinæ gradu constituti. Et si superbia inimicorum Dei semper ascendit, ergo &
in

in damnationis statu adscendet. Qui enim universaliter loquitur, nihil excipit. Jam verò superbia & elatio adversus DEUM & odium Dei pertinax gravissima omnium sunt peccata. Nam secundum Richardum, in libro de Spiritu blasphemiae, c. II. *Quod quisque odit, hoc improbat, vituperat & ab aliis odio haberi & vituperari desiderat*: quæ summi generis vitia sunt: Innititur præterea hæc loci Davidici interpretatio, Theologorum, id est, Ecclesiæ auctoritati. *Hoc enim*, (ita Gregor. de Valent. Tom. I. Th. Sch. d. IV. qu. XV. p. II.) *Theologi colligunt ex illo Psalmi: superbia eorum, qui te oderunt ascendit semper: quod maxime convenit in damnatos.*

XLII. Secundum ex Novo Testamento argumentum est, Apoc. XVI. 9. Locum ex Græco convenienter expressit Latinus: *Et astuaverunt homines astu magno & blasphemaverunt nomen Dei, habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam.* Attribuitur hic damnatis blasphemia nominis Divini, quod grande sine dubitatione peccatum est, directè in DEUM tendens, ejusque majestatem lædens. Et oriri isthæc blasphemia dicitur ex atrocitate & astu pœnarum, quas illi perpetiuntur: quæ ratio peculiari argumento paulo post locum præstabit. Præterea impœnitentia & gloriæ Divinæ contemptus, quæ utique in magnis peccatis computantur, iisdem impinguntur. S. Augustinus, Tom. IX. in Apocal. Hom. XII. ad verba: *Usti sunt homines ustione magnâ*, notat: *Hoc futurum est adhuc in igne gebennæ.*

XLIII. Succedunt nunc rationes ex fidei analogiâ petitiæ, quas eo ordine, quo ab Alberto Magno in Commentario super sententias adducuntur, proponemus. Tertium igitur argumentum à naturâ & formâ peccati desumptum est: *Omnis inordinatus motus nature rationalis est peccatum. Sed in inferno sunt inordinati motus animarum rationalium vel hominum. Ergo & in inferno sit peccatum.* Est hoc argumentum sine dubio inter ea, quibus peccare damnatos probatur, palmarium. Nam per Apostolicam sententiam: *si quis contra ista in apostola. I. Joh. III. 4.* Omnis ea sive actio sive privatio hominis legi Divinæ subiecti, quæ à lege deviat, peccatum est. Peccatum est non ea tantum actio, quâ DELIM contra primum legis præceptum, vel plures colendo DEOS, vel majestatem ejus quacunquæ aliâ ratione lædendo, offendo: neque ea tantum omisio, quâ